

לִמְדּוֹן

התקופה העברית * המזרחיות המדעית * ערכה רונית גDIS

התרס"ז - 2007



איך הוגים נהג, פחה, שען?

השמות במשקל פעל שבעאמcum ה"א חי"ת או עי"ן, נהגים בשתי תנויות א:

נהג, ובנטיה: נהג אוטובוס, נהגים זהירים, נהגי מוניות;

פחה, ובנטיה: פחה רכב, פחחים, פוחחות רכב;

שען, ובנטיה: שענים, שענין.

באות הושותה צורת השמות האלה ונטייתם לשמות שאין בהם עיצור גרוני, כגון ספר, ספר נשים, ספררים. צורות אלו באות מקום מה שנаг לפי המילונים וספר הדקדוק: נהג, שען, פחה.

איך הוגים צרכן, כלבן, צלבן?

במשקל פעלן אין דגש קל באות השלישית של השורש, כגון נךן, אסקן, ולכן ההגייה הנכונה היא כלבן,

צלבנין, סרבן, צרכן, וגם סרבנות, צרכנות, צרכניתה.

לפי האמור, מומלץ להגות צלבן.

מה פתאום כתובים פתאום בחולם מלא?

חולם המתקיים בנטיה ואני תשלום דגש – נכתב מלא, בין שכתייבו במקרא מלא ובין שכתייבו חסר. לפי כלל זה נכתבים השמות האלה בחולם מלא, כמו בויזו, גם בכתב המנוקה: אָנוֹבִי, מָאוֹד, נְהַלּוּם, פתאום. כמוותם גם השמות בות, מות (שנקבע כי אין בהם תשלום דגש).

צפור – צפורים (במקרא: צפירים);

קדקוד – קדקודים (במקרא: קְדֻקָּד, קְדֻקָּה, קְדֻקָּדָה);

שלוש – שלושה (ובנטיה על דרך הסගולים: שלשות, שלשות, שלשותן);

אלוה – אלוהים (הכתב החסר אלוהים נהוג בשם הקודש), פohan (הכתב החסר כהן נהוג בשם הפרט). אין צורך לומר שכל המילים הללו נכתבות בויזו בכתב חסר הניקוד.

אחר או אחר? מאוס או מאוס?

כללי תשלום הדגש שנקבעו במערכת הפועל (ובשמות הפעולה הקשורים אליה) חלים על כל הפעלים בלי

יוצא מן הכלל, גם אם במקורות נמצאו חריגים.

לפי האמור, אלה ה策ות התקניות: נאף, נאץ, מאוס (יש תשלום דגש לפני האל"ף); אחר, אחר (אין תשלום דגש לפני החיה"ת);

במקרא: נאף, נאץ, אחר.

הוא נסואג, ואני? הוא ניזון, אתה? הוא נמס, ואנחנו?

נטית הפעלים בגזרת ע"ז וע"ע במבנה נפל עבר בגוף ראשון ושני:

בפועל ע"ז, דוגמת נסואג, שיש בהם קמצ'ן ונרוץ ואין דגש בפ' הפועל – מתקיימות שתי דרכי נטיה: נסואותי – בתנועת ס' חוזצת, וגם נסגתני – בלי התנועה החוזצת.

בפועל ע"ז, דוגמת ניזון, שיש בהם חיריק בנו"ן ודגש בפ' הפועל – הנטיה היא בלי תנועה חוזצת: ניזנת.

בפועל ע"ע (כפולים) הנטיה הרגילה היא בתנועה חוזצת בלבד: נמסונו (ולא "נמסנו").